

РЕЛАТИВА

„Периодизација“ – у принципу је теоријски појам и тешко да би имала универзално значење ако се послу приступи савесно и без наметнутих предрасуда.

Срби имају своју „периодизацију“ – само, њу треба урадити, а не слепо примити ону наметнуту од Беча и усвојити као коначну.

У начелу, српски интелектуалци су полуобразовани, поводљиви за странама и често се покажу као недорасли за подвале које им се подмећу од „демократа“ (Латини, Романи, Германи... – свесни кроз векове и одрасли у тихом верском и расном сукобу са источним светом који чине Словени и православни...). Нажалост, са словенске стране има много прелетача, спремних да у личном интересу све ураде за рачун „глобалиста“.

Ментал се формира по наметнутом убеђењу, тако као да у неком 21. веку (увек се истиче актуелни век као последица граница историје – тако се говорило и у 19. веку, а поготову 20. веку) води верски и расни рат – иако је то више него очигледно, управо на примеру православних Словена.

За империје као што је то вековни Рим а потом Беч, Словени су већ и зато што су великом већином православни, нижа раса коју треба „цивилизovati“ – најнефективније је то преко геноцида, а где то није могуће преко казних експедиција.

На челу је формално гледано разарање (медији упорно намећу појам распада) Југославије. У суштини, то је парчање корпуса српског народа, успешно започето наметањем поделе 1974 (чега је само незнатни број Срба био свестан), а затим насилно спровођено падом зида – иронија. Кад се Немци уједињавају, Срби се парчају по унутрашњим „границама“. Срби су глупи, медији безобзирни. „Успорено схватање“ је одавно позната основна особина Срба. Кад „схвате“ онда је то обично касно...

Код Беча – главног ослонца вековног Рима у борби са И, Словенима, православнима. За Беч Срби су нижа бића, која не заслужују ни своје изворно име. већ су постали тобожњи „Илири“ и по нацији и по језику и по вери.

Коришћени су само као теглећа стока и „топовско месо“ за ратове. Преко Јагића и Јиречека бечке теорије „заразиле“ су српске студенте, будуће „ауторитете“ (Руварац, Станојевић, Радонић – о томе Ј. Хаџиристић). Ти српски научници нису разумевали смисао тежње „Drang nach Osten“. Јиречек је успео да преусмери општи појам српске периодизације по којој је Косовска битка преломна тачка српског постојања и да им под видом науке подметне значај Маричке битке која за Србе то није... Маричка битка је и данас званични међник српске историје... Контрасти везани за Косовску битку састоје се у томе што желе да обезвреде народно предање о издаји и упорно говоре како је Вук Бранковић часно извршио своју војничку обавезу, иако немају никаквог доказа за то.

Много чега у тренутку дешавања има огромно (одлучујуће) значење. Касније се низ детаља по принципу „чешаљ“ деловања појмова памћење/заборав губи из сећања. Затим делује систем „потискивања“ већине оног што је непријатно носити у сећању и следствено томе о сличним доживљајима се много радије ћути и сасвим ретко и нерадо говори.

Због немоћи и особености људског памћења (касније записиваног, пошто у време самог догађања другог начина није било – држава умире, радио уништен, новине се не појављују, војска немоћна...) у сећањима, поготову оним из времена дуго после рата – пошто је деценијама – заслугом Броза о чијим злочинима никако да се проговори – било немогуће о српским жртвама јавно говорити – у памћењу настаје неред због осталог и услед збрка око два бомбардовања, 6-априлског 1941 и „ускршњег савезничког“ 1944. И међу онима који о свему говоре добронамерно и труде се да буду објективни има у изјавама доста потпуно опречног.

Тадашњи авијатичари имају своју верзију догађаја. Благовремено, пре 6. априла су пребачени у околину Београда и очекивали су напад немачке авијације 6. априла, недеља ујутру, су потпуно благовремено реаговали и кренули. У „сусрет“ налету противника према приликама које је ситуација налагала и дозвољавала, многи се нису враћали на ранија полазишта пошто је

однос снага био далеко већа у корист агресора. Дотле је град спавао – чијом кривицом??

Већина тадашњих житеља града и очевидаца јутарњег бомбардовања у недељу говори како се на први мах помислило да је реч о војној вежби.

По једнима, радио апарат се једноставно сам „гаси“ и прекида емитовање – по другима, прво се јавља о налету авиона.

Прича се како се осећало да предстоји рат – мобилизација тече увелико, школе распуштене... По другима, живи се опуштено (ноћ 5/6. април проводи се у кафани, чине тако и неки официри)

Стање српског духа је такво да при говору о 1914. треба шире да приђе сагледавању судбина Срба а не само да говори о Церу (ту су и убијања у Мачви). Треба пажњу усмерити и на књиге В.Ћоровића, Искруљев (Црна књига, Распеће српског народа...). Ко од Срба зна да је Ћоровићева књига о Србији и Аустрији из 1936. на захтев Немачке државе забрањена одмах чим се појавила. Мујо говори само о свом страдању, стварном или фиктивном – о вековним страдањима под беговима, ритуалном убијању хришћана петком пред џамијама, шуцкорима, ханџарима, то је за Мују „прошлост“ (занемарљива количина). Докле се протеже та истицана „прошлост“ то нико не каже...

Београд – бомбе и 1941. и 1944. стварају хаос у глави људи који делује уз „чешаљ“ непотпуног памћења/постепеног заборав, а не допушта потпуни прилаз. Тадашње стање код Х по „звучу“ делује и онда и у ове дане много познато. Користи се исти речник, а и груписање на праву страну иде већ по виђеним и познатим шаблонима.

Игре око појма „геноцид“ кроз разна значења па се иде дотле да је и „намера“ злочин... Та категорија злочина није постојала ни код Брозових судова.

У причи о злочинима надмећу се они који су раније чинили највеће злочине – Енглези у колонијама, где су домаће народе редовно сматрали више и пре животињама него људским бићима, Рим кроз крижарске ратове,

конкистадоре..., Немци као наводни Аријевци, надљуди у име „lebensraum“ епохе Хитлера радили на уништавању или потчињавању свих (словима: свих) осталих народа. Некадашњи метод „данка у крви“ замењен је Хитлеровим „lebensborn“ (одабир „расно“ погодних јединки).

Ти и такви, уз сарадњу својих сателита (усташа, ханцарлија, балиста...) доказују се како данас предњаче у „демократији“ и за „фашизам“ оптужују оне који су у време њихове свемоћи били жртве фашизма, геноцида, прогона по логорима... Посебно је занимљиво одгонетнути појам и улогу „ханцарлија“ – они су вероватно гајили цвеће за Хитлера.

„Модерно“ је говорити о „правој страни историје“. У томе су најгласнији они који су се и 1941. сврстали уз Хитлера и стали на тадашњу „праву страну“ (Фрањо, Мујо, балисти...). Срећом или несрећом (!) Срби се нису нашли међу њима. Да су се тад сврстали са Хитлером, данас би их било више – не би било геноцида и постојала би Југославија.

Југословенска влада (не српска!) 25. марта покушава да „балансира“ и прилагоди се „времену“. Одговор је дошао 27. марта са свим познатим последицама. Све наведене „демократије“ су и 1914. биле са Бечом (бориле се заостанак у Аустрији), а Срби су страдали и зато нису могли ни 1941. да се прикључе Хитлеру.

„Мнење“ – „детерцент“ за прање „савести“ (тамо где је има или се мисли да би требало да је буде). „Медији“ моћне полуге силних – одређује се шта ће се наћи под рефлекторима „јавности“ да би се она тиме забављала (онима што моћнима погодује) и тако потпуно одвратила пажња од суштински значајних збивања.